

הקרבת עולת ראייה ביו"ט:

ב"ה: מותר להקריב.

ב"ש: אסור להקריב.

תניא

תנא קמא:

אבא שאול אומר בלשון אחרת:

אמרו להם בית הלל לבית שמאי:

ומה במקום שאסור להדיוט - מותר לגבוה,
מקום שמותר להדיוט - אינו דין שמותר לגבוה?

[אמרו להם בית הלל לבית שמאי:]

ומה במקום שכירתך סתומה כירת רבך פתוחה,
במקום שכירתך פתוחה - אינו דין שכירת רבך פתוחה?
וכן בדין שלא יהא שולחנך מלא ושולחן רבך ריקן.

אמרו להם בית שמאי:

נדרים ונדבות יוכיחו, שמותר להדיוט ואסור לגבוה!

אמרו להם בית הלל:

מה לנדרים ונדבות - שאין קבוע להם זמן,
תאמר בעולת ראייה - שקבוע לה זמן.

אמרו להם בית שמאי:

אף זו אין קבוע לה זמן,
דתנן: מי שלא חג ביום טוב ראשון של חג - חוגג והולך כל הרגל
כולו, ויום טוב האחרון של חג.

אמרו להם בית הלל:

אף זו קבוע לה זמן,
דתנן: עבר הרגל ולא חג - אינו חייב באחריותו.

אמרו להם בית שמאי:

והלא כבר נאמר לכם - ולא לגבוה!

אמרו להם בית הלל:

והלא כבר נאמר לה' - כל דלה'.
אם כן מה תלמוד לומר לכם - לכם ולא לנכרים. לכם ולא לכלבים.

במאי קא מפלגי? - מר סבר: נדרים ונדבות קרבין ביום טוב, ומר סבר: אין קרבין ביום טוב.

[רש"י: אבא שאול ללא אמר "אמרו להם בית שמאי נדרים ונדבות יוכיחו" סבירא ליה נדרים ונדבות קרבין לבית הלל.]

2 הבנות אפשריות לדעה הסוברת שנדרים ונדבות לא קרבים ביו"ט:

"וחגותם אותו חג לה"

הבנה 1 – רק מדרבנן אסור להקריב:

כל דלה' מותר להקריב ואפילו נדרים ונדבות, אך חכמים גזרו שמא ישהה.
אפי הכנה צו מוצי לאפוח שגי האגם בעצרת, כי אין על שמה ישהה.

הבנה 2 – מדאורייתא אסור להקריב:

לה' דומיא דוחגותם – רק דבר הקבוע לו זמן ברגל מותר להקריב.
אפי הכנה צו אסור לאפוח שגי האגם בעצרת, כי צמן האפיה לא קבוע ארגל דוקא.